

Abendstern sírkövére

akasztófa gyümölcsére Varjú Vata rászállott
azt danolta azt danolta kóhalmon ott vár állott
hóhérlányka békát brekkent koponyádat nyalja ki
nagy Lalula szemmelemmi csak szélben kroklokvaki

akasztófa minden gallyán Varjú Vata olvas Poet
bűvös vadász Zsófit nyújtja föl ahol megyen a hold
teste fehér mint holdjuhok pupilláján reménysejt
Varjú Vata tesz tesz hu hú ködbanyába kötőjelt

szél hintálja pirkadatkor halak éji énekét
víz alatt is megfodrozza akár történelmi tényt
sóhaj fölött jég megolvad az csikorog élesen
az ércakas cincogva fut betűk között mékseszem

Entenbrechtbe Knickbühl felől bedőlött a világsors
száját tátván betelt idő döglött lajhár olyan gyors
parafudogók szőkülnek Voktir penig betilcsa
Jeremias Mueller meg nem mondja ki hogy te ...

akasztófa gyümölcséből Varjú Vata vacsorált
véletlenül meg is ette szemgolyóstyul a halált
okafogyott akasztófán nem teremhet így termés
menten röppent médiálni örök éltet kicsi Hermés

Ballada a balladáról

(Álmodja Hendrix és Bonamassa)

kezében a fegyverrel
Joe kiválasztja a legöregebb erdő
legmohásabb hegyoldalában
a legárnyékosabb hideget

pihenne végre

leül a legszélesebb fatönk szélére
félretolja a koboldokat és legendáikat
beleszagol a tengeren túlról érkező
szélbe

Who killed John Henry...

vesz egy nagy levegőt
– a gombák szemérmesen elrejtőznek arcukba
eresztett kalapjuk mögött a madarak
elcsöndesedve összebújnak –
Joe most is dél felé néz
mindig csak dél felé
hatalmas szájával elfújja a
szürkés-kék ködöt

Who killed John Henry...

bőrkeményedéses tenyerei között
egy fekete és egy rózsaszín
követ kezd össze-összeütögetni
nem bánja hogy olykor görbe
hüvelykujja körmét is eltalálja
Gimme the hammer that killed John Henry,
Cos it won't kill me

köp egyet a kunkorodó végű
páfrány mellé
és dúdolni kezd

Who killed John Henry...

óóóhhh szegény Joe szegény Joe
óóóhhh hová leszel

Take this hammer carry it to the Captain
Tell him i'm goin' home
Take this hammer carry it to the Captain
Tell him why i'm gone

maszkokban járok

maszkokban járok
csupa őszinte álarc mögött
mint irodalmi
kávéházakba a tavasz
szmogos lehelete

szerepem szerint
maszkokat ragasztok
arcomra tarkómra sőt fenekem
két felére

de nem bujkálok
csak megkönnyítem a
velem kapcsolatba kerülők
kommunikációs stratégiáinak
célelvű kiválasztását

nehogy már meg kelljen
ismerniük engem
még tán zavarba jönnének

éppen elég
nyelvet kölcsönöznek
maszkjaim az igazmondáshoz
el-eltévedek közöttük
totyogó gyermek
a szuper-hipermarketek
hierarchikus polclabirintusában
seggén cipelhetetlenül súlyos
gravitációs-szaros pelusával

termék-minotauruszokkal találkozom
illedelmesen köszönnek
kérdik nem láttam-e
errefelé a fehér bikát

vajon honnan sejthették:
nem thészeusz vagyok
esténként kifordítom lucskos
maszkjaim forró radiátorokra
terítem őket
száradjon fel verejtékem
a reggeli újraszületésig

éjjel csak ő lát
ő rám kíváncsi
saját szerepem énjére

holnap megint valaki más
által lehetek talán-önmagam
a gőgös ujjlennyomat-leolvasó
univerzum intézményesített
hazugságsztrádáin rohangálva
mindenféle üzenetcsomagokkal
mások sebességével
mások ritmusában
a magam dallamait rejtve
kétezer rétegű
szerelmes bőröm alá
én aki

ugyanaz a szöveg

ugyanabban a szövegben
szavakat cserélgetni
életed lapjain döntéseket
hol ez lesz jó hol meg amaz

végül már nem marad
semmi az eredetiből
szavak se toldalékok se betűk se
csak a felejtani nem tudás átka-gyönyöre

ma már minden pótolható modul ki
modul be restart az újjal minden a régi
de a helyek ahol pótlásokat végzünk
emlékeztetnek

az összes létalkatrészt kicserélik
lényeged ugyanaz mégis teljes átszabásod
ellenére akár évente lekopaszított fűzfák
vízpartot elmosástól visszatartó

mocsárszagú megbízható gyökere
átfolyik rajtad minden új gondolat
és érzés ám e változás a folyamat
tere helye közege te vagy

te maradsz

ugyanaz a szöveg
új szavakkal örök jelentésekkel
invariáns eredetszikla
reménytelen babitsi konstans